

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἑνατον μετροῦντες χρόνον
οἴην γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακόσα τέσσαρα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ βγοῦν λαοὶ μὲ πειραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Ἐπτά μὲνός Φλεβάρη,
πῆδα, Ρωμῆ, καὶ βάρει.

Ποῦντος ὀκτακόθα δύο καὶ τριάντα,
καὶ τοῦ Παρλαμέντου τρομερὰ συμβάντα.

Εἰς τοῦ Φαδουλῆ γερὸς
Γιάπωνέζικος χορὸς.

Ἐστῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ
ἀπεφάσισα χορὸ
Γιαπωνέζικο νὰ κάνω
καὶ τὸν κόσμον νὰ τρελλάνω.

Ἐστῆς ἀκρίβειας τοὺς καιροὺς,
τοὺς δυσκόλους, τοὺς ξερούς,
ποῦ καθένος μας εἰξεύρει
πῶς γιὰ δόξα καὶ τιμὴ
θ' ἀκριβήνῃ τὸ ψωμί,
τὸ σιτάρι καὶ τᾶλεῦρι.

Ἐστῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ,
τζόγκις μου νὰ σὰς χαρῶ,
ποῦ μᾶς ῥήμαξαν ἀκρίδες
καὶ ἀκριθαίνουν τὰ κρασιά,
καὶ φωνάζουν οἱ μπεκρῆδες
μὲ μὴν ἄκρ' ἀπελπισιά.

Ἐστῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ,
τὸν βρῦ, τὸν θλιβερό,
ποῦ γιὰ στόλους καὶ στρατοὺς
καὶ πολέμους δυνατοὺς

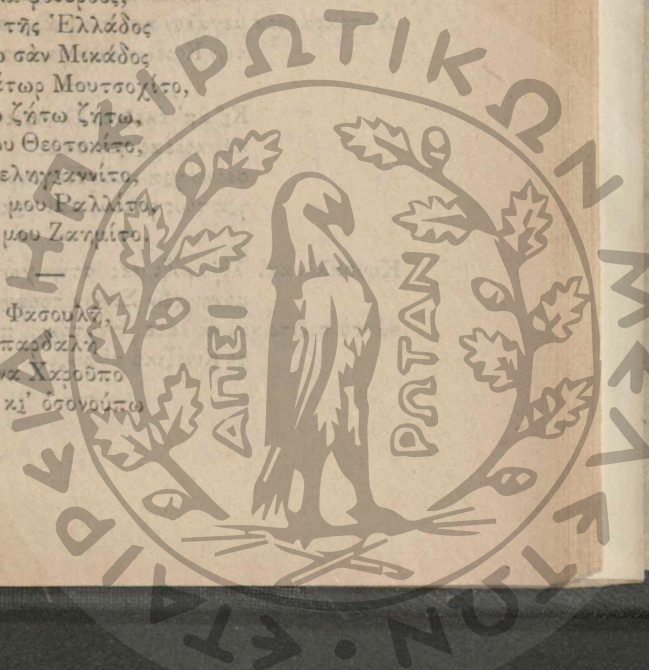
φλέγεται μὲς 'στὸ καμίνι
γῆ καὶ πόντος καὶ οὐρανός,
καὶ οὔτε σάλιο δὲν θὰ μείνῃ
μὲς 'στὸ στόμα κανενός,
γιὰ νὰ φτύνῃ τοὺς Βουλγάρους
καὶ ὅλους τοὺς λοιποὺς βερβάρους.

Ἐστῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ,
ποῦ μὲ στῆθος φλογερὸ
πάλιν πάνοπλοι κροτοῦν
μυσκαράδες τῆς εἰρήνης,
καὶ Ταμεῖα συζητοῦν
Στρατιωτικῆς Ἀμύνης.

Ἐστῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ,
τραλαρά καὶ τραλαρό,
μὲ τὴν φίλην μου γυναικίκα
τρώμε πίνουμε γιὰ δέκα.

Ἐστῆς ἀκρίβειας τοὺς καιροὺς,
τοὺς καθ' ὅλα φοβερούς,
ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἑλλάδος
ξεπροβάλλω σὰν Μικάδος
καὶ Αὐτοκράτωρ Μουτσοχίτο,
καὶ φωνάζω ζήτω ζήτω.
Τζωρτζή μου Θεοτοκίτσο,
Θοδωρῆ Ντεληγιαννίτσο,
Δημητράκη μου Ραλλίτσο,
καὶ μουγγέ μου Ζαηρίτσο.

Κὶ ἡ κυρίξ Φαδουλῆ,
Γιαπωνέζα παρδαλὴ
καὶ Μικάδενι Χαρῶπο
μετ' ὀλίγον καὶ ὁσονόπω

θα προσέλθῃ πρὸς κυρίας
ὕψηλῃς κοκεταρίας.

(Ταῦτα λέγοντος ἐκείνου τοῦ Μικαδὸς μασκαρᾶ
κί' ἄλλὰ λόγια σοβαρά,
φθάνει κί' ὁ Θεοτοκίτο μέσα 'στοῦ χοροῦ τοὺς σάλους
μέ τοὺς Ὑπουργοὺς τοὺς ἄλλους.

Ἀπ' ὀπίσω τρέχει σμήνος
καὶ διάφοροι ψωμάδες,
τὸν ἀκολουθεῖ κί' ἐκεῖνος,
ποῦ φωνάζει: μουςαμάδες).

Θεοτ.— Τσὶν τσὶν καὶ χάμ χά μὴν
θ' ἀκριβήνῃ τὸ ψωμίν,
κί' ἡ κοιλιά τὴν θά τραβάει....
Βάι Βάι Χάι Βάι.

Τσὶν τσὶν τσὶν καὶ σάμ σάμ σίν,
θ' ἀκριβήνῃ τὸ κρασίν,
κί' ὅταν ὁ Ρωμῆος δὲν πίνῃ
Στρατηλάτης πῶς θά γίνῃ;

Τσὶν τσὶν τσὶν καὶ τσάου φοῦ,
καὶ 'στοῦ κράτους τοῦ σοφοῦ
τὰ σθυσμένα τὰ καντύλια
βάζουμε διπλὰ φιτύλια.

Νὰ καὶ τοῦτο, νὰ κί' ἐκεῖνο,
καὶ τραβοῦμε 'στὸ Πεκίνο,
φοῦ 'στῆς Βουλγαρίας τὴ μούρη,
κί' ἔγινε μόλα κί' ἔγινε λέσσα
μπαίνομε 'στὴ Σιγγαπούρη
καὶ 'στὴν Ναγκασάκη μέσα.

Φόροι κί' ἀπ' ἐδῶ κί' ἐκεῖ
καὶ παντοῦ πολιτικὴ
λέρ μπαλέρ πολεμικὴ.

Μὲ χρυσάφι περισσὸ
μπαίνω καὶ 'στὴν Ὑασῶ
καὶ γιὰ πόλεμο λυσσῶ.

Πάω καὶ μέσ 'στὴν Κορέα,
καὶ μαζί με τὴν παρέα
καὶ τὴν δόλια μου τὴν στρούγκ,
προσκυνῶ καὶ τὸν Γιὰ Χούγκ,
Αὐτοκράτορα μεγάλον καὶ τὰ μάλα σεβαστὸν
τῶν Κορέων τῶν γνωστῶν.

Κί' ἀπ' ἐκεῖ πολλοὺς κορέους
καὶ κορέας περισσὰς
φέρνω γιὰ τοὺς Κερκυραίους,
γιὰ τοὺς φίλους καὶ γιὰ σὰς.

Κουβαλῶ καὶ λίγο ρύζι μέσ 'στὴν χώραν τὴν σοφὴν,
μόνην τῶν Σινῶν τροφὴν,
νὰ τὸ τρώτε καὶ νὰ λέτε: Θεοτόκη, πῶς μυρίζε
τὸ Κινέζικο τὸ ρύζι.

(Ταῦτα λέγοντος ἐκείνου, βγαίνει κί' ὁ Σιμουπολίτο,
Ὑπουργὸς οἰκονομίας,
'στὰς παρούσας τρικυμίας,
κί' ὅλοι τοῦ φωνάζουν ζήτω.)

Σιμ.— Ὁ λαμπρὸς Θεοτοκίτο, ποῦ μ' αὐτὸν θὰ ξεπαύωμαι,
μὲ προτρέπει κάθε τόσο
περισσεύματα νὰ βρίσκω,
καὶ φρενιάζουν Γλαπωνέζοι
κί' ἡ κοιλιά τῶν μέσα παίζει
πὶν πὶν πὶν καὶ Καραῖσκο.

Περισσεύματα καινούρια, ποῦ τὰ τρέμουνε τσάκαρα
τῶν ἐχθρῶν μας τῶν βαρβάρων,
θέλουν καὶ δὲν θέλουν πάλι μέσ' ἀπ' τὰ δικά μου χέρια
θὰ περάσουν ἄρον ἄρον.

Περισσεύματα καινούρια
νὰ μὴ βρέξῃ, νὰ μὴ στάξῃ,
ποῦ θὰ κάνετε λαχούρια
μὲ τοῦ Τόκιο τὸ μετάξι.

Ἐστῆς ἀκρίβεας τὸν καιρό,
ποῦ γυρνῶν πολλοὶ μὲ δίσκο,
χάσκω μόνος κί' ἀπορῶ
ποῦ 'στὸ διάβολο τὰ βρίσκω.

Περισσεύματα καινούρια
ξεφυτρύνουν σὰν ἀγγούρια,
ποῦ καθέννας μὲ καρότσα 'στὴ δουλειά του θὰ τραβάει,
καὶ θὰ παύσουν τὰ τραμβάϊ....
Βάι Βάι Χάι Βάι.

(Ταῦτα λέγοντος ἐκείνου τοῦ κλεινοῦ Σιμουπολίτο
κί' ὁ κομψὸς ὁ Ρωμανίτο,
διπλωμάτης ραφινάτος,
βεβαιώνει γιὰ τὸ κράτος
πῶς οὐδέτερον θὰ μείνῃ
'στοῦ πολέμου τὸ καμίνι.

(Κί' ὁ μεγάλος Λεβιδίτο, ποῦκανε κί' αὐτὸς φιοῦρα
σὲ φρικτοὺς πολέμους χρόνους σὰν τὸν Νάυαρχο Κατσούρα,
τέτοια τρομερὰ 'μιλεῖ
καὶ χειροκροτοῦν πολλοὶ
καὶ φιλοῦν τὸν Νικολῆ.)

Λεβ.— Τώρα Σολομῶν καὶ Μίνως, ἄλλοτε δελφὶν γοργόνες
ἄχ! καὶ νάμουν σὰν καὶ πρῶτα τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργῶν
νὰ βομβάρδιζα τὸ σύμπαν, νάκανα παντοῦ χαλάστρα,
ν' ἀμολοῦσα μπαταρίες
σὲ Κορέας, Μαντζουρίας,
'στὸ Σεούλ καὶ 'στὸ Χεμουλπο καὶ 'στοῦ Πόρτ-Αρθούρ (χάστρα).

(Κί' ὁ Βασίλης Βουδουρίτο,
ποῦ κί' αὐτὸς Ναυτικός ἦτο
μιά φορά κί' ἔβαν καιρὸ
φουσκωμένος μὲ νερό,
πρὸς τὸν Λεβιδίτο στρέφει
καὶ τοιούτους λόγους ἔφην.)

Βουδ.— Ἀν Ναυτικός ἦμουν τώρα 'στῆς σπαλιόραις τῆς γε-
καὶ 'στῶν στόλων τὰ πυρά, (ραῖς
θὰ στείλει τὸν Μζαούλη τρεῖς καὶ τέσσερες φορὰς
'στῆς Κιτρίνης τὰ νερά.

(Φθάνει κί' ὁ Ντεληγαννίτο, Γλαμπατά Στρατηλάτης,
σὰν κορμὸς παλῆς ἐλάτης.)

Ντελ.— Γλαμπατά με φωνάζουν
καὶ 'στὰ μάτια με κυττάζουν.
Δὲν κατέπληξαν τὸν κόσμον σὰν τὰ κλέη τὰ δικά μου,
τρέμουν στόλοι καὶ στρατοὶ
καὶ τοὺς πᾶσι ριπιτὶ
σὰν με σφίζουν τὰ μπουρίνια καὶ τὰ φεγγαριάτικα μου.

Ἐχω τὰ γαλόνια πλάκα,
κί' ἀπ' ἐδῶ κί' ἐκεῖ βρω
πότε με τὴν σακαράκα,
πότε με τὸ πατερό.

Εἰς τὰ χρόνια μας ἐκεῖνα
γῆ καὶ πόντος κατεκάθη,

ἐπολέμησα 'στὴν Κίνα,
'στὴν Κορέα, 'στὴν Σαγκάη.

Τέτοιος πόλεμος δὲν ἦτο
σὰν καὶ τώρα παιγνιδάκι,
κί' ἐβάλα τὸν Λεβιδίτο
νὰ κτυπᾷ τὸ Σακαριδάκι.

Ἐπεστράτευσά τὸ σύμπαν, δὸς τὸν δρόμο καὶ φευγάλας,
κί' ἔβανε δουλειὰς μεγάλας
οἱ καυμέν' οἱ παπουτσῆδες
τῶν Λευκῶν καὶ τῶν Κιτρίνων,
κί' ἐξεροίωσα κοτσίδες
πολεμικῶν Μανδρινῶν.

Ὁ σειστός Θεοτοκίτο φόρους καὶ λεφτὰ ζητεῖ
γιὰ νὰ γίνω οἱ στρατοί.
Ἀμὲρ ἐδῶ σε θέλω, Κόντε, θαυματοποιὸς ἂν εἶσαι...
ποῦς στρατεύματα δὲν κάνει μὲ παραδες ἄψε σῆσε;
Βάλτ' ἐμε, ποῦ ξερω μάγισα, καὶ σὰς λέγ' ὁρθὰ κυφτὰ
πῶς θὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ
δίχως φόρους καὶ λεφτὰ.

(Έρχονται προσκεκλημένοι
Γιαπωνέζικα ντυμένοι,
κι' υποδέχεται κυρίως ἡ Χαροῦπο Φασουλῆ
καὶ χαρούπια δίνει σ' ὅλους καὶ Κινέζικα μιλεῖ.)

Ὁ Φασ.—Χαιρετῶ τῆς Ρωμαιοσύνης τῆς ἐνδόξου καὶ τρανῆς
τοὺς κύριους εὐγενεῖς.

Χαιρετῶ τοὺς Σαμουράι, χαιρετῶ τοὺς Δαίμιοι,
ποὺ φερμάρουν τὸ Ταμεῖο,
χαίρετ' οὓς Μενδρινούς, τοὺς σοφοὺς κατεργαρέους,
χαίρετ' οὓς καὶ τῶν κομμάτων τοὺς κλεινοὺς ἀρχικορέους.

Ἡ πατρίς τῶν Ἰαπώνων, ὅπου φέσταις θά μᾶς βγάλῃ,
ἐπεκτείνεται μεγάλη
μέσ' ἀπὸ τὴν Καμτσιάτκα μέχρι τοῦραίνου κράτους...
τὰ λεπτὰ καλοῦνται γκέν,
ὅμως ἔχει καὶ ἀποπάτους,
ποὺ τοὺς λέγουν ἀναγκέν.

Ἔχει καὶ καφενέδες ὅπως καὶ τοῦ Ζαχαράτου,
καὶ καθεὶς σοφὸς Ἰάπων
μὲ σκιὰς λαλῶν προπάπων
ξαπλωμένος ἐκεῖ πέρα μελετᾷ τὰ σχέδιά του.
Εἶναι δὲ καὶ ἡφαιστειώδης, σὺν τῷ λέμε Σαντορήνη,
ἐξαίρεσι τοῦ Δελένδα καὶ Ἀσιμῆ καὶ Μαρεζίνη.

Βγάζει ρύζι καὶ μετάξι, μᾶχει καὶ χρυσαῖς λικανάδες,
καὶ πολὺ μιλοῦν στὸ Τόκιο καὶ παθαίνουνε τοκάδες.
Καὶ στὸ Τόκιο, κύριοί μου, ποὺ καλεῖται καὶ Ἰεδδῶ,
καὶ στὰς ἄλλας τῆς τὰς πόλεις πίνουνε τσάι σὺν καὶ ἐδῶ.
Ἀπὸ μᾶς καὶ οἱ Γιαπωνέζοι τὸ συνείθισαν τὸ τσάι
καὶ ὅσα γραμματάκια ξέρουσιν ἀμαθῶν ἀπὸ τὸν Στάη.

Καὶ ἡ Βουλὴ τῶν Ἰαπώνων εἶναι τζόγια καὶ μὴ τρέλλα
μὲ βρισίδια κάθε τόσο καὶ συχνότατα ντουέλα.
Καὶ εἰς ἐκείνην συζητοῦνται τὰ στρατεύματα καὶ οἱ στόλοι
διὰ γλώσσης ζηλευτῆς,
καὶ ὅπως βγαίνει Βουλευτῆς
πρέπει σίγουρα νὰ ξέρῃ σπαθασκίκα καὶ πιστόλι.

Καὶ ἐκεῖ πέρα σαλιαρίζουν γὰρ τοῦ κράτους τὴν σκαφίδα,
μὰ νομίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι βγάζουν καὶ σταφίδα.
Ἡ σταφὶς καὶ δι' ἐκείνους ἐγίνε κακὸς μπελᾶς,
καὶ ἕνας Παπαστασινός,
Γιαπωνέζος πεδινός
καὶ νταῆς φουστανελάς
ἔρριξε μὲ τὰ σανίδια τοῦ ξυλᾶ Ντεληγιαννίτο
τὸν Πρωθυπουργὸ τὸν Ἰτό.

Βγάζουν κάρβουνα καὶ ψάρι καὶ τῆς Δήμητρας καρπούς
καὶ ἐκεῖ πλάνουν ἡ κυρία τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς.
Καὶ στὰς νήσους τὰς Κουρίλας, στὴν Νιπὼνη, στὴν Ὀσάκα,
καὶ ἄλλους τόπους θερμοαίμους,
τὰ μουρέλια τῶν Σχολείων ρίχνουν κατὰ γῆς τὴν σάκκα
καὶ ἀρχινοῦν πετροπολέμους,
καὶ ἂν καμμᾷ γερὴ κοτρώνα σοῦ τσάκισῃ τὸ κεφάλι
φεύγα νὰ μὴ σοῦλθῃ καὶ ἄλλη.

Ἔχουν Στάδια μαρμάρων, τελετὰς Παναθηναίων,
εἶναι πάντοτε ξιφῆρεις καὶ γενναῖοι τῶν γενναίων,

καὶ τοὺς ἔχει καταλάβει μιὰς προσφάτου νίκης κόρος...
ἦσαν καὶ παλὰ τὰ ρούχα, μὰ τοὺς τᾶφαγε καὶ ὁ σκύρος.

Κάθε κύριος μιζάρης, ποῦ λερὴ μᾶς δείχνει μούρη,
ξεφυτρώνει Σαμουράι καὶ φορεῖ βαρὺ σαμουρί,
καὶ εὐγενεῖς καὶ Δαίμιο βλέπεις καὶ πολλὰ γουρούνια,
ποῦμαθαν νὰ τρῶνε τώρα τῆς φακᾶς μὲ τὰ πηρούνια.

(Ὁ πολὺς οἰκοδεσπότης τέτοια λέγει σοβαρὸς
καὶ στὴ σάλα περνοδίνει Γιαπωνέζικος χορὸς,
καὶ χορεύουν καὶ οἱ μεγάλοι τῶν κομμάτων ἀρχηγοί,
ποὺ τοὺς τρέμει πᾶσα γῆ,
καὶ ὁ ξυλένιος Φασουλῆς
μετὰ χάριτος πολλῆς
προηγείται τοῦ χοροῦ
καὶ χορεύει κουτουροῦ.)

Ὁ Φασ.—Ἐπέρασε καὶ ἡ Τυρρηνὴ καὶ ἐμεῖς δὲν ἀποκρέψαμε,
μόνο μὲ στόλους καὶ στρατοὺς ἐφέτος παρὰρέψαμε.
Ἐπέρασε καὶ ἡ Τυρρηνὴ—Θεοτοκίτο πῆδα με—
τὰ μάτια μας γουρλώσαμε, Καρνάβαλο δὲν ἴδαμε.

Ἀνοίξετε Κινέζικαις πελώριας ὀμπρέλαις,
καὶ αὐτοὶ ποὺ σέρνουν τὸν χορὸ τοὺς πρέπουν καραμέλαις,
τοὺς πρέπουν ξύλινα σπαθὰ καὶ κράνη μὲ χαρτόνια,
τοὺς πρέπει καὶ ἕνα δέσιμο μ' ἐλῆαῖς καὶ μὲ κορδόνια.

Βαρεῖτε Γιαπωνέζικα βιολιά καὶ ταμπουράδες,
ὁ Δαίμιο καὶ εὐγενεῖς, λευκότεροι τοῦ κρίνου,
καὶ αὐτοὶ ποὺ σέρνουν τὸ χορὸ μ' ἐμᾶς τοὺς μασκάρους
τοὺς πρέπει πολυσέβαστη κοτσίδα Μανδρινίου.

Πηδᾶτε με νὰ σὰς πηδῶ, καὶ μὲ τὸν Ρωμανίτο
οὐδετερότητ' αὐστηρὰν στὸν πόλεμον κηρύττω.
Καὶ τούτοις τῆς Ἀπόκριχας χωρὶς στρατὸ ἔβρεθήκαμε,
πόλεμος νέος ἀναψῇ καὶ οὐδέτεροι σταθήκαμε,
καὶ στὸν Σαράφωφ σκούζουμε καὶ σ' ὅλους τοὺς κουτούς
προσμένετε τὴν ἀνοιξί, ποῦ θάχωμε στρατούς.

Ἄν ἀρχινίσω νὰ τὰ πῶ τὰ κλέη μας τραγοῦδια
καὶ οἱ Γιαπωνέζοι οἱ Βουδδισταὶ θὰ μὲ κυττοῦν σὺν βοῦδια.
Ἄν ἀρχινίσω νὰ τὰ πῶ τραγοῦδια τόσα κλέη,
κάθε σκιὰ προπάπου μας ἀπὸ χαρὰ θὰ κλαίῃ,
καὶ ἂς πᾶρ τὸ παληάμπελο καθέννας θὰ μοῦ λερῇ.

Πηδᾶτε με νὰ σὰς πηδῶ, καὶ ἂς ξανατρέξῃ χοῦμα,
καὶ μ' ὅλους τοὺς πολιτικούς καὶ μὲ τὸν Θεοτόκην
νὰ βροῦμε καὶ τὸ ράδιον, ποῦχει σπουδαία εἶμα,
μὰ ντρέπομαι νὰ σὰς τὴν πῶ γὰρ εἶναι κάπως σόκιν.

(Ἐπὲν αὐτὰ καὶ ὁ Περικλῆς, ξυλένιος Δαίμιο,
στελεῖ δετούς τοὺς χορευτὰς μὲς στὸ φρένοκομεῖο.)

Περὶ τῆς ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίας ἐν βιβλίον,
δύο τοῦ Πεντὰ Καρὰλη διαλέξεις περικλεῖον.

Τὴν εὐχὴν τὴν ὑπὲρ πάντων, ἔργον Βεῖτωρος Οὐγῶ,
μὲ κατάνυξιν μεγάλην τὴν ἐδιδάσσα καὶ ἐγώ.
ὑπὸ Βάλλη τοῦ Σταμάτη
μὲ μετάφρασις γεμάτη.